

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 10 жовтня 1981 року

№ 122 (3006)

Ціна
2 коп.

ПОЛЕ НАДІІ, ЗАВТРА — ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ПОЛЕ НАШИХ ТУРБОТ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Завтра — свято. Разом з досвідченими хліборобами його зустрічатиме більш ніж 20-тисячний загін молодих землеробів області. Юнаки і дівчата, котрі нині успішно завершують трудовий рік п'ятирічки, своєю працею закладають надійну основу під майбутній врожай, вносять вагомий вклад у реалізацію продовольчої програми, прийнятої XXVI з'їздом КПРС.

Цьогорічні погодні умови не раз екзамнували молодих хліборобів на професійну майстерність, витримку. Більше 25 тисяч юнаків і дівчат взяли найактивнішу участь у збиранні врожаю. Вони працювали скрізь: на полях, колгоспних тонах, косили і обмолочували пшеницю, доставляли її на елеватор. Сотні нультармійців несли живе слово, пісню на лани до жнивварів.

Сьогодні зі словами щирої єдності ми звертаємось до Петра Козішкурти з колгоспу імені Фрунзе Ульянівського району, комбайнерів з цього ж району Анатолія Барського, Віктора Нижника, Дмитра Маніяки, які своїми «Колосами» намолотили більше п'яти тисяч центнерів зерна. Чудових успіхів досяг і жатвар Іван Настасієнко. Він поклав у валки колосів на 462 гектарах. Хлопці вміло маневрували технікою, турбувалися про якість збіжжя.

Добре потрудилися Сергій Святелік з радгоспу імені Димитрова Устинівського району, Анатолій Шамшур, котрий працює в колгоспі «Україна» Компаніївського району, та багато інших.

Значну трудову перемогу одержали молоді хлібороби Новоукраїнського району. Ордена Трудового Червоного Прапора районна комсомольська організація усь уже два роки підтримує перехідний приз імені космонавта-земляка дівчи Героя Радянського Союзу Л. І. Попова. На полях району ударно трудилися п'ять комсомольсько-молодіжних збирально-транспортних загонів, 48 механізованих ланок, 31 жатковий, 251 автомобільний, 54 комбайнових комсомольсько-молодіжних екіпажі. Молоді хлібороби збирали хліб майже на десяти тисячах гектарів, намолотили близько трьохсот тисяч центнерів зерна.

Чималу допомогу трудівникам села надають випускники шкіл, учні профтехучилищ, студенти. На полях господарств Кіровоградського району вагомими успіхами добився збірний комбайновий екіпаж у складі студента КІСМУ Михайла Капусти



Іде майбутня хліборобська зміна (комбайнер колгоспу «Україна» Долинського району, депутат Верховної Ради УРСР Микола Олександрович ЛАНКРАТОВ серед учнів Новгородківського СПТУ № 6).

Фото С. ФЕНЕНКА.

і його помічника випускника міської середньої школи № 5 Олександра Хомича. Комсомольці значно перевищили свої соціалістичні зобов'язання: вони збрали 7,5 тисячі центнерів хліба з 271 гектара (хлопці давали слово скосити 200 гектарів, намолотити 6600 центнерів хліба).

Не перший рік на полях Компаніївського району трудяться студентський механізаторський загін Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства. П'ять комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів допомагали збирати урожай у колгоспі імені Дзержинського. Вони дали слово гуртом намолотити 32 тисячі центнерів пшениці. І свого слова молоді механізатори дотрималися.

У напруженій боротьбі першості області серед комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів здобув сімейний екіпаж братів Василія і Миколи Вакуленків з колгоспу «Дружба» Олександрівського району. На їхньому рахунку понад 12 тисяч центнерів зібраного зерна. Непогано попрацювали і брати Олександр і Сергій Синельники з радгоспу «Мер'янівський» Маловисківського району, батько й син Мельникови з колгоспу імені Леніна Вільшанського району. Всього ж на жниввах-81 працювали 167 сімейних екіпажів.

Трудова вахта молоді триває. У багатьох господарствах області завершується збирання цукрових буряків, кукурудзи на зерно, соняшнику. Майже 11 тисяч юнаків та дівчат ударно працюють нині на бурякових плантаціях. 11 комсомольсько-молодіжних ланок трудяться на збиранні солових коренів в Голованівському районі, 7 — у

Маловисківському, 13 — у Новоукраїнському. Приклад трудової звитяги показують молоді механізатори колгоспу імені Ульянова Знамянського району Микола Колмаз та його помічник Віктор Булон, які працюють на комбайні КСТ-3А. Не відстають від них і суверени з колгоспу «Октябрь» цього ж району Микола Ковтун та Павло Бульдоси, які домагаються високих результатів. На вивезенні цукристого приклад подає водій Ульянівського відділення сільгосптехніки Олександр Харкавий. Головне завдання, яке стоїть перед молоддю області, — вистиснути строки, без втрат завершити збирання пізніх сільськогосподарських культур, закласти міцну основу врожаю майбутнього року.

Міцна кормова база — запорука високої продуктивності дійного стада, вагомих природств молодняка. Тому заготівля кормів завжди була в полі зору первинних комсомольських організацій. Великий обсяг робіт по їх заготівлі було проведено під час тримісячника. Тільки на суботнику, який відбувся 12—13 вересня, було заготовлено майже 50 тисяч тонн кормів, в тому числі 27 тисяч тонн силосу, 325 тонн дикорослих трав, 85 тонн гілякового корму тощо.

Бідповідальні завдання стоять нині перед молодими тваринниками області. Тепер триває комсомольсько-молодіжний двомісячник по підготовці тваринницьких приміщень до зимостійового періоду. Тож молоді трудівники села роблять усе, щоб під час зимівлі ні на грам не знизилась надрі і природи, повністю зберегти молодняк. І — що особли-

во важливо — комітети комсомолу дбають, аби дідково направити на ферми молоді кадри, створювати комсомольсько-молодіжні колективи. Прикладом цього може служити комсомольсько-молодіжна ланка майстрів машинного доіння Лідії Залозіло з колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району. Дівчата дали слово надіти від кожної корови по 5 тисяч кілограмів молока. Нині середньодобовий надій у ланці становить 12—14 кілограмів молока від корови. І це — вже хороша заявка на перемогу.

За підсумками Всесоюзного огляду технічної підготовки сільської молоді, який проходив в 1980—1981 роках, обласна комсомольська організація нагороджена Дипломом ЦК ВЛКСМ, Міністерства сільського господарства СРСР, Державного комітету СРСР по професійно-технічній освіті, Міністерства меліорації та водного господарства СРСР і Державного комітету СРСР по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства, а також першим Червоним прапором ЦК ЛКСМ України. Нагороджений досвід треба використати.

У нас є все для успішного виконання поставлених завдань. Звітно-виборна кампанія, яка нині проходить у комсомольських організаціях області, показує, що молоді Кіровоградщини вносять вагомий вклад у виконання історичних рішень XXVI з'їзду КПРС, готують дарунки XIX з'їздові комсомолу.

В. КАРПЕНКО,
завідуючий відділом робітничої і сільської молоді Кіровоградського обкому ЛКСМ України.



Бобринецький район

Ініціативі, пошуку — дорогу!

Швидко плине час. Здається, тільки вчора комсомольці району ставали на ударну вахту на честь XXVI з'їзду КПРС, в дні роботи історичного форуму комуністів країни штурмували трудові рекорди, брали підвищені соціалістичні зобов'язання, намічали нові рубежі. А вже сьогодні, напередодні чергової районної комсомольської конференції, ми підбиваємо перші підсумки трудової і громадської діяльності молоді.

Нині на підприємствах, у будівельних організаціях, колгоспах і радгоспах району працює 4,5 тисячі комсомольців. Безкорисливе служіння загальній справі, самовідданість притаманні кращим із них: Тамарі Сокурєнко — майстрів машинного доіння із колгоспу «Комінтерн», Володимирів Міщенку — групкомсору комсомольсько-молодіжного колективу доярки колгоспу імені XX з'їзду КПРС, Дмитрові Паладію — механізатору колгоспу імені Суворова, Олександрів Бойку — електрику райсільгосптехніки та багатьом іншим. В трудовому ентузіазмі цих людей, у високому розумінні ними громадського обов'язку проявляються кращі якості молодого покоління нашої країни.

Одним із головних напрямів діяльності районної і первинних комсомольських організацій була і залишається робота по мобілізації молодих трудівників на успішне виконання і перевиконання виробничих завдань першого року одинадцятиріччя. В змаганнях під девізом «Одинадцятиріччя — ударну працю, знання, ініціативу і творчість молоді!» вклучилися більше трьох тисяч юнаків і дівчат, десятих комсомольсько-молодіжних колективів. Широкого розмаху набув такий рух «Працювати ефективно, якісно, без відставок!» Завдання одинадцятиріччя — достроково! Спираючись на зрістує свідомість юнаків і дівчат, вміло направляють їх творчу енергію на підвищення ефективності і якості роботи комсомольські активісти колгоспів імені Кірова імені XX з'їзду КПРС «Родина», «Комінтерн», райсільгосптехніки, міжколгоспбуду, СПТУ № 2, сільськогосподарського технікуму.

Ефективною формою організації праці, виховання юнаків і дівчат, розвитку їх соціалістичної активності стали комсомольсько-молодіжні

колективи. Їх у нас нині 33.

Господарським, а б навіть селянським, ставленням до суспільного добра, вмінням повністю використати наявні ресурси відзначається комсомольсько-молодіжний колектив монтажників райміжколгосбуду, очолюваний Олександром Єсененком. Керуючись закликом зробити радянську економіку економічною, хлопці виробничий план першого півріччя виконали на 167 процентів. КМК має один з найвищих коефіцієнтів готовності обладнання.

Ударним фронтом на селі сьогодні є тваринництво. «Участь у розвитку тваринництва, — говорив перший секретар ЦК ВЛКСМ В. М. Пастухов на VIII пленумі ЦК ВЛКСМ, — хороша школа трудового і морального гару молоді». У нас у цій галузі найкраще працюють комсомольсько-молодіжні колективи доярки Володимира Міщенка і Світлани Фросенко із колгоспів імені XX та імені ХХІ з'їздів КПРС. Подробиці Світлани постійно перевищують план по надоях молока: що дня від кожної корови вони одержують його в середньому по 9—10 кілограмів.

Можна було б багато розповідати і про інші колективи, називати імена. Працюють ці люди на різних ділянках виробництва, та є у них те спільне, що єднає молодіть — постійний пошук, намагання досягти найвищих результатів у праці.

Але нас турбує і той факт, що сільська молодіть неохоче йде працювати в тваринництво. Невисокі пенсії, що і темп та якість будівництва в районі. А більша половина будівельників — молоді люди. Багато ще належить зробити для поширення бригадного підраду, створення нормальних умов для роботи, навчання і відпочинку молоді, зайнятій у будівництві.

Ось про це піде мова на районній комсомольській конференції. Впевнений, що після неї комсомольські організації району зроблять усе, щоб ліквідувати недоліки, щоб кожен день, кожна година були наповнені творчою працею, приносили вагомий результат, щоб комсомольський внесок бобинчан в одинадцятиріччя був вагомим.

В. МОМОТ,
секретар Бобринецького райкому ЛКСМ України.

Розквітай, рідний край! Пам'ять

Напередодні 111-ї річниці з дня народження В. І. Леніна учні технікуму виступили з ініціативою — озеленити вулицю, яка носить ім'я нашого земляка Героя Радянського Союзу В. М. Порики, і міський парк. Починаючи майбутніх спеціалістів сільського господарства підтримали комсомольці промислових підприємств, організації і школи Бобринця.

Навесні, під час Всесоюзного кому-

ністичного суботника, ми висадили більше ста горіхів і стільки ж декоративних дерев цінних порід. Найуспішніше працювали майбутні агрономи з III «А» та III «В» курсів.

Восени плануємо закінчити озеленення вулиці В. Порики.

І. ПІДНЕБЕСНА,
секретар комітету комсомолу Бобринецького сільськогосподарсько-го технікуму.

Бобринецький район:

ІНІЦІАТИВИ,



ПОШУКУ

Сьогодні на обласній повірці — Бобринецька районна комсомольська організація

Від конференції до конференції

ЛЮТИЙ 1980 РОКУ. Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми № 2 колгоспу імені XX з'їзду КПРС при соціалістичному зобов'язанні завершити десяту п'ятирічку до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна справився з цим завданням на три місяці раніше.

ЛИПЕНЬ 1980 РОКУ. Комсомольсько-молодіжний жатковий екіпаж (Іван Різниченко та Павло Гочмановський) з колгоспу імені Суворова на жнивях встановив рекорд області: за 16 годин жаткою ЖРС-4,9 поклав у валки хліб на площі 63 гектари.

ГРУДЕНЬ 1980 РОКУ. Комсомольці Бобринецького СПТУ № 2 виступили з ініціативою про надання допомоги базовим господарствам у ремонті та підготовці техніки до весняно-польових робіт. Ініціативу підтримали всі профтехучилища області.

ЛЮТИЙ 1981 РОКУ. Комсомольсько-молодіжні ланки го вирощуванню кукурудзи з колгоспу імені Дмитрова вирішили працювати тільки за новою індустріальною технологією.

ЧЕРВЕНЬ 1981 РОКУ. Групокомсорга молочнотоварної ферми № 2 колгоспу імені XX з'їзду КПРС, члена райкому та обкому комсомолу дояра Володимира Міщенка за високі показники у соціалістичному змаганні нагороджено медаллю «За трудову доблесть».

КВІТЕНЬ 1981 РОКУ. Учні Бобринецького сільськогосподарського технікуму виступили з ініціативою «Рік з'їздів — рік озеленення міста». Ініціативу схвалено на бюро обкому комсомолу.

ТРАВЕНЬ 1981 РОКУ. Учні Витязівської середньої школи, перебуваючи в таборі праці та відпочинку, включили до складу свого колективу Героя Радянського Союзу Івана Індика, а зароблені ним гроші перерахували у Фонд миру.

ДОБРА Традиція СЛАВА

НАПЕРЕДОДНІ XXVI З'їЗДУ КПРС УЧНІ БОБРИНЕЦЬКОГО СПТУ № 2 ВИСТУПИЛИ З ІНІЦІАТИВОЮ «НАДАТИ ШЕФСЬКУ ДОПОМОГУ РАДГОСПУ «ОЛЕКСІВСЬКИЙ» ПО РЕМОНТУ І ПІДГОТОВЦІ ТЕХНІКИ ДО НАЙВАЖЛИВІШИХ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ КАМПАНІЙ». БЮРО РАЙКОМУ КОМСОМОЛУ СХВАЛИЛО ПОЧИНАННЯ МАЙБУТНІХ ХЛІБОРОБІВ.

По праву називають наше училище кузницею механізаторських кадрів. Ще в роки перших п'ятирічок наші випускники вливалися в загін механізаторів країни, ставали ініціаторами змагань, а готовність відгукувалися на заклики партії. Торік, коли наша країна відзначала 40-річчя трудових резервів, йому виповнилося 70 років. Його вихованці працюють у всіх кутках нашої Батьківщини, множать славу свого назального закладу самовідданою працею.

Далеко за межами області відомі імена прославлених механізаторів, Героїв Соціалістичної Праці С. О. Гончарка, І. К. Гниляка, М. М. Цертія, В. С. Андріяша, М. Г. Катани з Бобринецького, Но-

воукраїнського та Мало-вісківського районів. Серед нагороджених орденами і медалями жінок-трактористок — Г. Ланчуковська, О. Корінецька, В. Плужник, В. Телих, О. Дужка.

Про високу професійну майстерність наших вихованців свідчить те, що вони не раз ставали переможцями обласних, республіканських і всесоюзних змагань серед учнів сільських профтехучилищ на звання кращого за професією. Колишня випускниця Тамара Поліщук стала золотим призером всесоюзних змагань, а Наталія Ковальчук — срібною.

Гордимся ми і тим, що в шістдесяти роках Бобринецькому училищу було надано право готувати

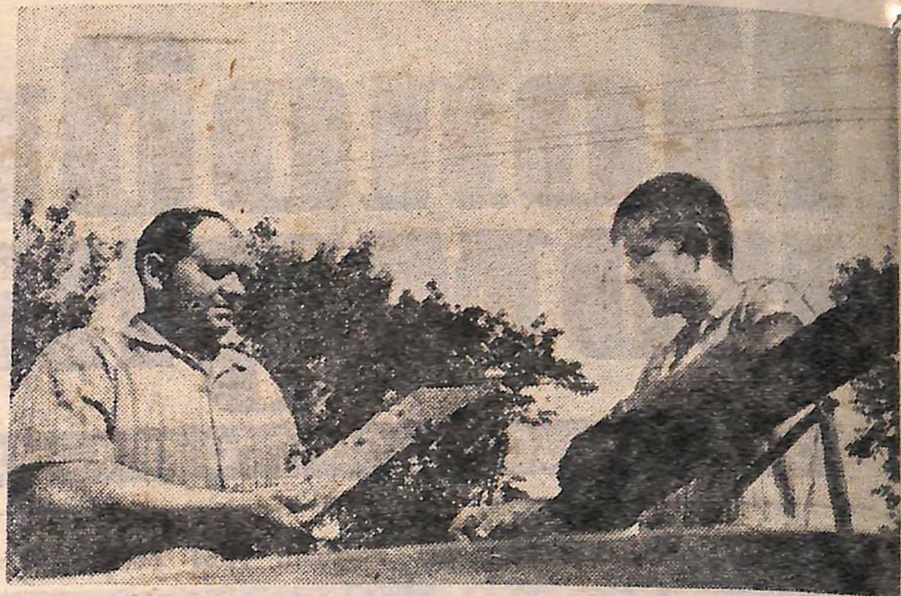
механізаторські кадри для революційної Куби. Це було почесне завдання Комуністичної партії. Перебування кубинської молоді у стінах нашого закладу дало початок ще одній добрій справі — розвитку і поглибленню міжнародних зв'язків.

За роки минулої п'ятирічки в народне господарство країни влилося 1516 випускників училища. Стільки ж їх поповнить ряди спеціалістів сільського господарства і в одинадцятій п'ятирічці.

Славні традиції училища множать сьогоднішні його вихованці. Торік, наприклад, вперше в історії назального закладу третьокursники створили механізований загін по збиранню врожаю, який успішно працював на полях району. Такий загін добре потрудився і нинішнього року.

Тепер щодо передз'явської ініціативи. В училищі був створений механізований загін по ремонту і підготовці техніки до весняно-польових робіт. Усю заплановану кількість відремонтованої техніки радгосп «Олексіївський» одержав завчасно. Кожен третій механізм, зайнятий на збиранні врожаю зернових, був теж пологоджений учнівськими руками. І нині 15—30 старшокursників щодня допомагають підшефному господарству в збиранні цукрових буряків і кукурудзи.

О. НЕКЛЕСА,
викладач Бобринецького СПТУ № 2.



По-ударному працюють хлібороби бригади № 2 колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринецького району, наставним молоді Г. В. ЧУГУМЕНКО та його помічник Дмитро ВЕЛИКИЙ. Вони значно перевищують норми виробітку.

Фото В. РІЗНИЧЕНКА

—ДОРОГУ!

Комсомольсько-молодіжний колектив дояроків із колгоспу імені XX з'їзду КПРС — один із найтитулованіших в області. Де джерела злагодженої роботи молодих майстрів машинного доїння, високої продуктивності корів, закріплених за ними? На ці запитання відповідає групокомсорг КМК, член обласного комітету ЛКСМ України

Володимир Міщенко:

«УСПІХИ У СТАБІЛЬНОСТІ»

— Гадаю, що дехто здивується, але моя думка така: запорука всіх наших трудових досягнень — стабільність складу колективу. З комсомольсько-молодіжної ферми рідко хто йде без поважних причин. Приходять же до нас по кілька молодих трудівників щороку. Вони набувають досвіду, котрий і гарантує сталі виробничі показники.

На перший погляд усе просто. Та позбутися плікності кадрів було важко. Для цього правильно колгоспу, партійній, профспілковій і комсомольській організаціям довелося багато зробити в справі поліпшення умов праці і відпочинку тваринників.

У нас у колективі хороши мікроклімат. Дівчата допомагають одна одній, переймають передові методи роботи. У всьому відчувається справжня комсомольська взаємодопомога.

Багато важить і те, що кормовиробництво у нашому господарстві поспішає на промислову основу.

Спеціалізований кормодобувний загін, що діє цілодобово, вже припас на зиму достатню сіна, сінажу і союсу. Швидкими темпами в колгоспі ведеться збирання кукурудзи і кормових коренеплодів.

Нинішнього року КМК традиційно бореться за досягнення тридцятичного надоя молока від кожної корови. За дев'ять місяців ми вже маємо по 2170 кілограмів. Нині середньодобовий надій у нас найвищий у господарстві — 8,1 кілограма.

У соціалістичному змаганні дояроків лідирує комсомолка Галина Олексіївна, котра вже надоїла від корови по 3213 кілограмів молока. Ненабагато нижчі показники мають Галина Неклеса, Зоя Буровська, Тетяна Шуринга і Валентина Кобляк.

Після XXVI з'їзду КПРС кожен член КМК зобов'язався досягти найвищих виробничих показників.

Навчаючись зростати

Ідейний гарт

Третій рік працюю я комсомольським пропагандистом. Це почесне доручення дає мені змогу самовдосконалюватися, не замикаючись в колі професійних учительських проблем. Спілкування зі слухачами прямує виникати в питаннях роботи того чи іншого підрозділу нашого колгоспу, ближче пізнати людей свого села.

Багато дають політзаняття і моїм слухачам. Вони відвідують їх із задоволенням, завжди приходять з цікавими фактами, ідеями. Не раз, обговоривши чинючу ділову

пропозицію, слухачі бралися самі втілювати її в життя.

Ми вивчатимемо у нинішньому році курс «Історія Комуністичної партії Радянського Союзу». Вже відбулося перше заняття. Пройшло воно цікаво. Адже до нього готувався не тільки я, а й мої слухачі. Ще напередодні нового навчального року я зустрівся з кожним з них, повідомив тему першого заняття і запропонував підготувати розповідь про комуністів у нашому колгоспі.

І всі вони добре справилися з першим «неофі-

ційним» завданням. А коли слова попросив водій Павло Кожем'ян, то я навіть занотував наведені ним цифри, які відображають зростання рядів комуністів колгоспу за останні дві п'ятирічки. Непідробний інтерес у всіх викликали висунуті завідувачем колгоспним дитсадком Любові Петренко і секретаря комітету комсомолу Галини Сіденко.

Піднесеного і разом з тим ділового тону заняття надавали виступи наших почесних гостей — О. П. Санжаровського, секретаря парткому, І. О.

Бутиріна, його заступника по організаційно-партійній роботі, П. Кулика, інструктора райкому партії.

— Півтори години пролетіло, як одна хвилинка, — говорили після заняття комсомольці.

І для мене це важливе зізнання, бо свідчить про зацікавленість слухачів, про правильну методичну побудову заняття.

Відомо, що від пропагандиста значною мірою залежить ефективність занять. І я намагаюся урізноманітнювати їх, шукаю нові форми і методи викладу матеріалу,

на які б очіче відгукувалася молодь. У цьому мені, безперечно, допомагають педагогічні навички. Так, я щоразу користуюся технічними засобами, наочними посібниками. Часто на заняття запрошую людей, чия виступи допомагають розкрити тему, яку вивчаємо.

А ще я вважаю однією зі складових ефективності політзанять уміння слухачів самостійно працювати. Цього я їх навчаю на заняттях, в індивідуальних бесідах.

О. КІЗЯВ,
пропагандист радгоспу імені Куйбишева.

Сила, помножена на знання

По цій споруді погляд перехожого не ковзає бай-дуже, обов'язково затримається якусь мить на вигадливих архітектурних деталях. Око мимоволі виловлює їх з-поміж одноманітних геометричних ліній витворів сучасних зодчих. Модерні наполегливо настигає на мікрорайон Ковалівку, назва якого, розказують, пов'язана з проживанням тут людей «вогняної» професії, котрі планили, клепапи, кували метал для перших сільськогосподарських агрегатів заводу Ельворті.

го року у змаганнях учнівських команд області з настільного тенісу спортсмени ПТУ-4 були першими.

Ця група токарів — краща в училищі. Критерії оцінки діяльності учнівського колективу?

— Як і скрізь, — пояснює заступник директора з навчально-виховної роботи П. І. Журавльов, — успіхи в навчанні, поведінці, громадська активність і... дотримання техніки безпеки. Працювати з металом треба гранично обережно, а наші першо-

Батько Петруся, не чекаючи виклику, пішов у військкомат.

Перед тим покликав Петруся і попросив:

— Бережи, синку, матір і дідуся. Війна — то горе. Ми з тобою мужичини... Не повернусь — на тебе вся надія.

Пригорнувшись, поцілував — і ніби його й не було...

Йшов, цокав годинник. Відлічував час уже не до щастя — до нелепого лиха.

Кожен день ніс страшні новини. Війна дуже швидко наближалась і до їхнього села — небом, землею. Частіше й частіше ревіли фашистські літаки над Мар'янівкою, бомбардували Кіровоград, Помічну, Новоукраїнку, вночі, куди не глянь, виднілись загрози від близьких і далеких пожеж. На схід ішли, їхали, поспішали біженці. Скрипіли переловлені діворорою, заплаченими жінками підводи, гарби. Запорошені, смертельно стомлені люди гнали коней, корів, овець, — усе на схід, до Дніпра. Туди ж із заходу переганяли трактори, комбайни. Мар'янівка змінилася враз. Майже не стало чоловіків, юнаків призовного віку, всіх покликав військкомат, всіх покликана війна.

У липні в пшеницях стали окопуватися червоноармійці. Селом проскакали вершники в зелених кашкетах. Казали, що то прикормовики. Вершники просили мар'янівців перебраться в сусіднє село Василівку, казали, що тут буде бій. За день вулиці вимерли, всюди стояла сторожка, напружена тиша. Із заходу наповзав лютий звір.

Петрусь допоміг матері й дідусяві перебраться у Василівку, що сховалась у глибоких гірських яругах під Ставдлянським лісом, а сам непомітно повернувся в своє село, до групи біженців. Вони зірко відзначилися на захід, звідки от-от маа вивозити ворог.

Ледь свий широкоплечий чоловік, покликав його до себе:

— Ти чого, хлопче, вагатаєшся тут?

— З вами буду!

— Негайно забирайся звідси, тут не футбольне поле!

Петрусь, затамувавши образ, відповів:

— Я — комсомолец!

Почулось гідке, неприємне анття. Збоку розірвалася міна, засвітилися оскілки. Сивий зіскочив в окоп. Другий, третій, четвертий вибухи. Застогнали поранені, з'явилися вбиті, обстріл посилювався, на обрії з'явилися сіро-зелені постаті.

— Автоматники! — закричав Сивий, забувши про Петруся. А він теж зіскочив у окоп, підняв гвинтівку вбитого. І коли пролунала команда «вогонь», сам почав стріляти у фашистів, що наближались. Звір множився, ланцюг його густішав. Фашистів було багато, з ними гуркотучи, вминаючи пшеницю в землю, сунули й танки. Один, другий, п'ятий, десятий.

Петрусь стало лячно, від страху ворухнувся чубчик на голові. Та він бачив, що ніхто з біженців не відступав. Солдати неначе вросли у землю. Петрусь не знав, що цей недавно сформований Харківський робітничий полк вже витримав не один бій, що тепер він прикривав відхід дивізії на нові рубежі, що він мав наказ стояти на смерть, що він не відступив перед цією лавиною, перед танками ні на вершок.

О. ДАНИЛЕНКО.
м. Кіровоград.

Продовження. Поч. у № 121 за 7 жовтня ц. р.

Петрусь стріляв невміло, та стріляв не зупиняючись, патронів було досить, дуло гвинтівки аж пашіло.

Танки ближчали, визергаючи із своїх через запізо й вогонь, від їхнього гуркотіння дивилася земля. Звір був зовсім близько.

Назустріч йому з багнетом вискочив Сивий.

— За Батьківщину!

За ним бігли бійці — і не стало гуркоту ворожих танків. У подум'ї, диму, в небі і в долах, від обрію до обрію лунало:

— За Батьківщину!

— За Батьківщину! — гриміло поле голосами червоноармійців, які ки-

— Не підю. Я з вами буду!

Сивий спохмурнів. Він міг наказати бійцям сипати відвести хлопця в тил, у гу ж недалеку Василівку. І думає... Командиром він теж не дає. Перед війною він працював у газеті. Найчастіше писав про молодь. Любив її, знав, чим вона живе, як живе, про що мріє. Він бачив її в школі й на заводі, на колгоспному полі, в глибоких шахтах, на новобудовах. Він знав і те, що думає вона про війну. Він бачив, що молодь поруч з батьками і братами ставала на захист Вітчизни... 22 червня без виклику він пі-

комсомолец: на клич лонінської Комуністичної партії пішов захищати соціалістичну Вітчизну від фашистських розбійників, від варварів, від гітлерівських лоджерів! Чи не так?

І шарпнувся вперед:

— Є комсомольський квиток?

Квиток не було. Не встиг його одержати. Не було виклику. Не було й не могло вже бути запланованого засідання бюро в липні. Як у громадянську війну, в липні на двірках райкому висів папірець: «Усі пішли на фронт!»

Фашист не повірив. Він поліз до Петруся в кишені. І праз його вгледів обличчя розплилося в посмішці. Його паща розкрила всі тридцять два зуби:

— Годинник!

Він потяг його до себе, Петрусь рвонувся до нього.

У ту мить згадалися йому батько, мати, дідуся. Перед очима постала Мар'янівка, незвідана його перша любов. Бачив і горіхи, що схилились над рудинами хатини. Кожен листочок, як чорний прапор... І ще горіло село, горіла пшениця, та пшениця, де вони з батьком мали жниувати...

А тепер оцей потяг годинник. Он він уже в руці фашиста, тій руці, яка щойно вказувала, кого з поранених штовхнути в окоп, добити, вбити. Тих поранених, що захищали його Мар'янівку.

Петрусь шарпнувся вперед. Його непомітно, але сильно смикнуло, стримав Сивий. Фашист того не помітив, реготав.

— Не подобається? Дурень ти! Тобі вже годинник ніяк не потрібний, тобі потрібні хліб, черпак куліш та якусь лахміття, щоб прикрити тіло. Тобі годинник не потрібний, бо час не ваш — наш віч! Будуть нашими і Дніпро, і Київ, і Москва, і Волга, і Кавказ, і Урал. Ми вам наказуватимемо, що, як і коли робити. Час наш. Це, шмаркачу, філософія, і не тобто її розуміти, бо ти недолюдок!

Петрусь у безсиллі ще рвався вперед, але його міцно тримав командир.

Вечеріло.

Крізь сплюндровану Мар'янівку їх погналі на захід. По дорозі пристрілювали відступаючих. І вони залишалися лежати із застиглими обличчями, у злинялих гімнастерках, босі, бо фашисти стягували з убитих чоботи.

Дороги війни, дороги полонених, дороги смерті й скорботи! Із невеличкого села Михайлівки до них з хлібом, огірками, молоком, салом у кошиках наближались жінки і дітвора. — Ой, рідненькі ж наші, на кого ви схожі!

— Синочки ж ви наші, спиніть, поїйте хлібця хоч трохи!

Звір сатанів:

— Фюрер! Воґонь!

Звір реготав:

— Фюрер! Воґонь!

Звір стріляв — у жінок, у дітей, у кошики, в глечики, у відра з водою.

Дороги війни, дороги смерті й скорботи!

Іх гнали цілісний день, через містечка й села, і Сивий гукав жінкам:

— Не підходьте, рідні! Ми не голодні!

Назустріч їм нескінченним потоком позли танки, автомобілі. На машинах сиділи гітлерівці, реготали з «русівана», клацали фотоапаратами. Наближалася третя ніч. Іх загнали в якусь напівзруйновану конюшню на околиці села. Недалеко була Умань. Тільки з боку міста — жодного вогника, жодного звуку.

(Дані буде).

ХАРАКТЕР — РАДЯНСЬКИЙ

ЧАС Микола
Стоян

Майже бувальщина

нулись у рукопашну, кинулись назустріч розпочаному звірові.

Попереду біг Сивий. За ним бігли Петрусь не відставав від нього погляду. Хоч би він не впав, хоч би його не скосила ворожа куля!

Два танки охопили полум'я, три зазертіли на місці, останні повернули в долину.

— За Батьківщину! — не змовкали поле, яри і долини. Степ вкривався трупами фашистів.

У небі з'явилися літаки з павучими хрестами, і поле затряслось від розривів бомб, та Харківський робітничий полк не відступав. Палали пшениці, ворожі танки, та полк відбив і другу, і третю й четверту атаки. У диму, в пилу, в заходило сонце, звір видихався, знекровився, у склепінній лоті пализ Мар'янівку, Петрусь дивився, як горять хати, і не помітив, як до нього в окопчик зіскочив Сивий.

— Ну, комсомолец, живий!

— Як бачите.

— І жоден осколок, жодна куля не зачепили?

— Минули...

— А страшно було?

— Страшно... А наших багато... не доказав, та командир його зрозумів.

— Багато. Майже повночеловік. Вночі поховавмо. І поранених дуже багато.

Петрусь закурено запитав:

— Вночі й відступите?

Сивий мовчки дивився на хлопця. Скільки йому років? П'ятнадцять? Шістнадцять? За всіма законами війни йому не воявати... А Аркадій Гайдар? А Микола Островський? «Я — комсомолец...»

Війна увірвалася і в його село, в його життя, безжалюно кидала в окопчик, дала йому з рук убитого, трохи старшого за нього, рушницю... Та ще з ним робити? Він же не солдат, не знає й краплі солдатської науки.

— Товаришу командир! Я вас питаю — вночі відступите?

— Як тебе звати, хлопче?

— Петро.

— Петрусь Гарне ім'я. Так от, Петрусь, ти йди до своїх. У тебе є мати, батько?

— Батько воює. А мати у Василівці, що в ярэх.

— От і йди до матері.

шов у військкомат, його направили у щойно сформований Харківський робітничий полк, а командування призначило політруком роти.

У бою біля Умані командира роти скосила ворожа куля, і він прийняв командування ротою. І для нього, газетера, все було вперше, незвичним, щодня він учився воювати... Вперше було й те, що несподівано зустрів одного з тих, кого любив, про кого писав, — звичайного хлопчину, що без найменшої науки ступав на дорожку війни.

Він міг наказати бійцям відступити його в тил.

Та коли хлопець прийняв рішення, він знайде інший полк. Думає про війну. Вітчизну ж захищали всі. Його партія звертається до всіх із закликом захищати Батьківщину... Хлопець не з боязких. Чи не краще, коли він буде з нами?

Сивий діваст, мабуть, останній сухий пайок — хліб, шматок козбаси, банку консервів розкрив, розділив усе навіпіл. Поїли мовчки, запили теплою водою з баклажків. Командир скинув скатку, розстелив її:

— Лягай, спочивай, а з пройдуся по окопах...

Повернувшись опівночі, Петрусь не спав, чекав його. Лягли, вкрились однією шинелею, забувшись у короткому сні...

На другий день їх оточили, бомбардували, обстрілювали, розстрілювали і під обід зранених, закінчених, ледве живих зігнали до окопів на краю столоченого, «зупиненого» танками поля пшениці.

Вона ще диміла, крелем яру палахкотів вогонь.

Якийсь білявий випещаний здоровань із закачаними рукавами, з великою залізною бляхою на грудях мовчки проходив повз полонених, мовчки показував солдатам на тяжко поранених червоноармійців.

Гітлерівці гнали їх до окопів, зіштовхували чобітьми на дно і прострочували чергами із автоматів.

Звір біснувався, сатанів, впирався людською кров'ю.

Здоровань підійшовши до Петруся, зупинився. Найчистішою українською мовою запитав:

— А ти, базасий коза-че, як опинився тут? Розумію, розумію. Мабуть,

Свято нашої Конституції

«Я не знаю іншої країни, де людина вільно так росте».

Ці слова В. Лебедева-Нумача найточніше характеризують суть нашого радянського законодавства. Щороку ми святкуємо День Конституції як утвердження власного «я», як свідчення всебічного розвитку народів нашої Батьківщини.

Змістовно і весело у цьому році провели день 7 жовтня кировоградці та гості міста.

На честь Героїв Соціалістичної Праці Кіровоградщини на площі імені С. М. Кірова лунали з гучномовця патріотичні пісні. Потім естафету прийняли духові оркестри Палацу культури імені Жовтня, заводу радіоприборів та парку культури імені В. І. Леніна.

Силами учасників художньої самодіяльності Будинку культури імені Малиніна, Палацу культури імені Коміаніця та клубу держжортивів було дано святковий концерт.

Особливо тепло прийняли глядачі вокально-інструментальний ансамбль «Гарний настрій» Кіровоградського технічного училища № 4.

Закінчилася святкова програма переглядом хронікально-документальних фільмів.

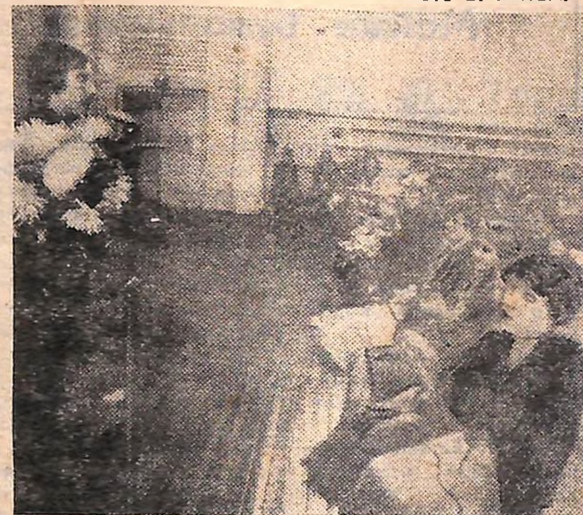


Чотири дні гостював на Кіровоградщині заслужений артист УРСР, лауреат премії імені Ленінського комсомолу Володимир Конкін. Він зустрівся з шанувальниками кінематографії у містах і селах області.

Особливо тепло була зустріч з глядачами у кінотеатрі «Комсомолец». В. Конкін розповів про свій творчий шлях, роботу над улюбленою роллю — образом Павки Корчагіна у фільмі «Як гартувалася сталь», про свої ролі у картинах, які незабаром вийдуть на екран.

На знімку: під час зустрічі з артистом В. КОНКИНИМ у кінотеатрі «Комсомолец».

Фото В. ГРИБА.



Під час Тижня фізкультури і спорту в Українській РСР на Кіровоградщині перебував начальник управління фізичного виховання населення республіканського спорткомітету Ю. М. Плуґін. Він побував у колективах фізкультури, на змаганнях, що проводилися за програмою Тижня, зустрівся з відповідальними працівниками обласних рад спортивних товариств та відомств. На цій зустрічі тривала розмова про активізацію роботи профспілкових, комсомольських і фізкультурних організацій по виконанню постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про подальше піднесення масовості фізичної культури і спорту».

Голова облспорткомітету О. П. Березан у своєму виступі схарактеризував стан справ по розв'язанню проблем масовості і майстерності. Він, зокрема, відзначив, що за останні роки підвищилася ефективність роботи тренерів, які готують висококласних спортсменів. Тож і результати збірних команд області на республіканських і всесоюзних змаганнях помітно зросли. Вдало виступили представники Кіровоградщини у фіналі УРСР чемпіонату країни з багаторобства ГПО на приз «Комсомольської правди», зайнявши тут своє місце.

В трійці кращих у своїй групі йде наша збірна на фінальних змаганнях III спортивних ігор молоді України, десятки вихованців спортивних організацій області сходять до складу збірних команд республіки і вдало виступають на всесоюзних турнірах. І все ж, підкреслює О. П. Березан, у роботі фізкультурних активістів є чимало недоліків. Ми будемо нові спортивні бази, а наявні винористовуються погано. Формалізм у звітності стає причиною того, що районні ра-

ПЕРШИЙ СТАРТ — У МІКРОРАЙОНІ

ди спортивних товариств, районні та міські спорткомітети подають у своїх звітах цифри, які не відображають дійсності. Повідомляється, наприклад, про велику кількість тих, хто відвідує заняття секцій, регулярно займається фізкультурою і спортом, насправді це не так.

А як же позбутися цих упущень? Учасники зустрічі вносили конкретні пропозиції щодо піднесення масовості фізичної культури і спорту в містах і селах області. Ось деякі з них.

Г. ШУЛЬКІН, голова обласної ради ДСТ «Авангард»:

— Передусім, гадаю, треба предметніше займатися підготовкою штатних і громадських інструкторів по спорту, потрібні працюють у колективах фізкультури, зокрема, цехових. Саме вони мають організовувати проведення виробничої гімнастики, дати, щоб згуртувалися цехові команди, секції.

А. ПОДОЛЬСЬКИЙ, голова Кіровоградського міського спорткомітету:

— У кожному мікрорайоні міста, при житлово-експлуатаційних конторах і житлово-комунальних відділах підприємств ми надалі створюватимемо дитячі і підліткові спортивні клуби, куди направимо провідних спортсменів, інструкторів, тренерів. Ведеться підготовча робота по організації нових груп «Здоров'я» міського клубу любителів бігу. Але для цього треба буде багато зробити в справі будівництва нових та експлуатації наявних спортивних баз.

О. КУЧЕРЯВИЙ, голова обласної ради ДСТ «Колос»:

— Так, будівництво спортивних баз — справа першочергова. В сільських колективах їх побилося. Збудовано типові стадіони

в Ульяновському, Вільшанському районах, є де тренуватися веспірам Нозо-архангельська, Вільшанки. А ось у Кіровограді на будівельному майданчику бази «Колоса» робота практично припинена. Так і в багатьох районних центрах. То як же тут зробити крок вперед до розширення масовості?

О. ЯНЧУК, голова Знаменської районної ради ДСТ «Локомотив»:

— Правильно, треба збільшити кількість спортивних секцій, організувати спортивно-масову роботу за місцем проживання. Але що то за фізкультурник чи спортсмен, якщо у нього немає спортивного костюма? У Знаменці, наприклад, навіть один відсоток баняючих займається фізкультурою і спортом не може купити спортивної форми в місцевих магазинах. Так і в обласному центрі.

Б. ТРИГУБ, інспектор шкільного обслуговування:

— Дуже правильно підкреслено в постанові: поліпшити фізкультурні заняття з дітьми дошкільного віку, організувати підготовку і перепідготовку викладачів, лікарів, вихователів, удосконалити позаніжні і факультативні заняття фізкультурою і спортом. Тож ми повинні серйозніше і принциповіше ставити вимоги перед учителями фізвиховання, які зобов'язані забезпечити послідовність у фізпідготовці. Варто ширше практикувати створення спортивних класів, організацію дитячих ігор «Старти надії». Ми чекатиме, що школам допоможуть розвідні колективи фізкультури колгоспів, підприємств. А вже вони потім теж повинні будуть виховувати шкільних осердечників...

М. ВІНЦЕВИЙ.

ВЕСНА бралася все зав'язіше.

У садку, що збігав деревами вниз до річки, безтурботно щебетали пташки.

Оленка побігла до берега, щоб сполоснути хустку. Там задивилася в тяману блискіть води: тільки-тільки їй п'ятнадцять сповнилося, хлопці обертаються.

Правда, скільки тих хлопців у селі, тим паче, тут у них на белебені...

— Оленко-о! — мати від хати — А мерщій-но сюди!

Сувора їга до дітей. Іх у неї двоє — Оленка та меншенька Надійка, якраз за три роки до війни знайшлася. То оце їй — восьми.

— Олена — прожогом на гору. Знала: мати хліб пектиме, то чи не допомогти чим...

А спекти хліб — велике діло. Хоча — чим піч нагріти? Їга з дочками (їмало гілочок збирала) довго нишпорили узліссям. То й набирали сушняка.

Оленка вбігла до хати. В печі весело палахкотів вогонь, на столі — у формі — тісто, запашне таке. А їга, порюючись біля печі, тільки повернулася, як од воріт:

— Іго-о-о! Іго-о-о!

По голосу — сусідка Василина.

— Чого? — висунулася з-за одвірка.

— Війна кінчилася! Чус-те, війна кінчилася! Гайда до клубу, мітинг буде, — та й здиміла Василина.

Їга спершу зеклякла, тоді захапалася. Оленка ще не втімила, що кричала тітка Василина, тільки чудувалася з того, що мати робить: то схопить за спінку, то прислонить її назад. Спірвала чаплію,

долівці на одній нозі і галесус: «Війна кінчилася! Війна кінчилася!» Знайшла-таки Їга хустку, кинула на плечі і — з хати, до клубу.

Пройдешся селом, там «здрасс», там «здрасс»... Ніби й людей мало. А тут — море людське. Кривий Ларивон рве свою трирядку, аж міхи западають, дів-

сіх — туди. Килина, розхристана і страшна, вчепилася в коси пальцями, рве їх і б'ється об яблуно. — А-а-а!

— Кирино! То що ж це ви?! — відривають від дерев закривавлену голову. Не чус. Не бачить.

Так і поведи її додому — знесилена, зламана, зяюшена.

Анатолій КУМАНСЬКИЙ

Пекла мати хліб

ОПОВІДАННЯ

тримала обома руками і з нею ступила, як сновиди, до жердки: — Доню, де моя хустка?

... Їжиного Дмитра в сорок четвертому призвали. Вчора листа отримала, що живий, здоровий, а сьогодні оте Василинене: «Війна кінчилася!»

Кинула чаплію, знову за заслінку.

— Ти ж, доню, дивися, ще підклади. А я... Ти ж зможеш посадити хліб?.. Люди ж там про війну казатимуть...

Оленці і боязно — таке мати довіряє: хліб посадити, і смішно, як мати захапалася, не знає, де що взяти і куди що покласти.

А Надійка стрибає по

чата дрібють ногами. Оддалік біля плоти недалеко Їжина сусідка Килина стоїть. На їм тижні отримала: «Ваш чоловік...» Вступила нерухомим поглядом в яблуно, що біли шумовинням обсіпана, як тобі наречена у весільній фаті...

На воза скочили голова колгоспу Іван Харитонович (лівий рукав засунув під пасок), хтось із районного начальства.

— Товариші! — злетіло над кробою. — Війна скінчилася. Геройські червоні війни і союзні війська добили ворога в його лігві. Перемога, товариші!

— А-а-а! — дике. Очі

— Ех, мама! — роздер тишу Ларивонів голос, і знову рвонує він своєю гармошкою, і впаде полька під ноги, і танцює хто як міг і хто що міг. «Дз-вай, Ларивон, давай!»

Давав Ларивон, трирядки не шкодуючи. Більше, ніж шевцювання, годувала вона його, бо ж яке весілля без гармошки? А тут — війна скінчилася.

Щось, певно, хотів сказати той, що з району, та потім махнув рукою, скопив з воза, підхопив першу-ліпшу молодичку й собі кинувся у вир танцю.

Під тинком стояв колишній хваський тракторист Максим Михайлюта, обрубаний тепер знизу ледь не

наполовину: залишилися його обидві ноги в делекій Прусії.

Стояв, дивився, і здавалося йому, що він теж у юрбі, що він теж витанцює: війна скінчилася! Ніби аж відчув свої ноги — і ліву, і праву, ніби пристукував ними. По блідому висохлому обличчю текли слюзи, світилася винувата посмішка: що ж подієш, відтанцював своє. А війна скінчилася...

Їга додому — як на крилах. Це ж і Дмитро скоро дома буде: війна скінчилася. Для неї, як і для всіх на селі, слово «перемога» не жило ще. То для тих, хто на війні, воно гриміло. А для тих, хто вистраждав чотири роки в тилу, жили слова: «Війна скінчилася».

Всілася Їга на лаву, пригорнула обох дочок і пестила їхні чорняві голівки. «Скоро, скоро, — шепотіли вуста, — ваш татко додому повернеться...»

А тоді:

— Хліб посадила?

— Атож, — Оленка їй. Витягла Їга хлібини, розділила одну. Гаряча, рум'яна, пахуча і... глизна — недопечена. Недотопила Оленка. Ну, то й що! Вломила дочкам по шматку ще гарячому. Кусали дівчата і недопечений.

І таким їм їм смачним здався, ніби вік не їли такого.

М. Кіровоград.

Редактор В. СТУПАК.

«Молодий
комунар»
Дорогий
друзе!

ТРИВАЄ ПЕРЕД-
ПЛАТА НА ТВОЮ
ОБЛАСНУ МО-
ЛОДІЖНУ ГАЗЕ-
ТУ НА 1982 РІК

НАГАДУЄМО: ПЕРЕДПЛАТУ МОЖНА ОФОРМИТИ В УСІХ АГЕНТСТВАХ І ВІДДІЛЕННЯХ «СОЮЗДРУКУ», А ТАКОЖ У ГРОМАДСЬКИХ РОЗПОВСЮДЖУВАЧІВ ПРЕСИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ, У КОЛГОСПАХ, ОРГАНІЗАЦІЯХ ТА УСТАНОВАХ.

Передплатна ціна на рік — 2 крб. 40 коп.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.



НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-43-35; відділу агітації — 2-56-65; фотолаборації — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

БН 07061.

Ілленко 81107.

Обсяг 0,5 друку ар.

Зем. № 502.

Тираж 54000.